

Trevor Tim Valas
Rejvenskroft Marfi

ZNAK ZVERI

NASTAVAK PRIČE O KOPLJU SUDBINE

Preveo
Milan Vidojević

■ Laguna ■

Naslov originala

Trevor Ravenscroft

Tim Wallace-Murphy

THE MARK OF THE BEAST

THE CONTINUING STORY OF THE SPEAR OF DESTINY

Copyright © 1990 the Estate of Trevor Ravenscroft and

Tim Wallace-Murphy

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

ELEMENTAL Knjiga broj 3
VAZDUH

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

PROLOG	VII
UVOD.	IX

Prvi deo

OD GOLGOTE DO HIROŠIME KOPLJE KAO KLJUČ ISTORIJE

Koplje na pragu novog doba (3) Koplje kao simbol
Apokalipse (8) Koplje i sudbine nacija (18) Koplje
i dva lica zla (27)

Drugi deo

SUŠTINA STVARI PUT DO DUHOVNE PERCEPCIJE I ZNAČENJE LIČNE SUDBINE U NAŠEM VREMENU

Koplje kao rezonator duhovnih sposobnosti (38)
Proročki stubovi Apokalipse (51) Promenljivo lice
inicijacije (70) Ključ otkrivanja lične sudbine (81)

drama i simbolika istorije kao rezultat preplitanja
ličnih oblika reinkarnacije (102)

Treći deo

SEME STRAHA

Akademija Hada, „Broj zveri je 666“ (123) Koplje
i karma atomske bombe (135)

Četvrti deo

ŽIVOT U SENCI BLEDOG KONJA IZLIVANJE IZ BOČICA GNEVA

Biće ratova i nagoveštaja ratova, ali kraj još nije
blizu (156) Scenario propasti sveta (169)

Peti deo

OKUPLJANJE NA PRAGU DOBA AKVARIJUSA HVATA KOREN

Put kojim se ređe ide, 'sigurnije od
poznatog puta' (182)

Šesti deo

PROREČENA BUDUĆNOST NOĆNA MORA ILI STVARNOST?

Znak zveri, veliki diktator i antihrist (199)

EPILOG225
O AUTORIMA.227

PROLOG

A budući da bješe petak, pa da ne bi tijela ostala na krstu u subotu (jer bijaše veliki dan ona subota), Jevreji moliše Pilata da im prebiju goljeni pa da ih skinu.

Onda dođoše vojnici, i prvome dakle prebiše golijeni i drugome rassetome s njim.

A došavši na Isusa, kad ga vidješe da je već umro, ne prebiše mu golijeni; Nego jedan od vojnika probode mu rebra kopljem; i odmah iziđe krv i voda.

I onaj što vidje posvjedoči, i svjedočanstvo je njegovo istinito; i on zna da istinu govori da vi vjerujete.

Jer se ovo dogodi da se zbude pismo: kost njegova da se ne prelomi.

I opet drugo pismo govori: gledaće onoga koga probodoše.

Jevanđelje po Jovanu, 19: 31–37*

* Svi citati iz *Svetog pisma* u prevodu Đure Daničića – *Stari zavet*, i Vuka Stefanovića Karadžića – *Novi zavet*.

UVOD

Longinovo koplje leži u *Svetskoj riznici* u Hofburgu, u Beču. Talisman svetske istorijske sudbine leži na izblede-
loj, crvenoj somotskoj podlozi, u otvorenoj kožnoj futroli,
na tačno istom mestu gde ga je Adolf Hitler video prvi put,
1909. godine. Od trenutka izlaska prvog izdanja knjige
Koplje sudbine 1972. godine, zbog svetske popularnosti
koju je stekla objavljivanjem u sedamnaest stranih zema-
lja, stotine hiljada ljudi posetilo je Hofburg samo da bi
videli Sveto koplje koje je povezano s čudnom legendom.

Legenda je nastala onog trenutka kada je rimski centu-
rion Gaj Kasije Longin probio bok Isusa Hrista na krstu
da bi sprečio sakaćenje, što je bila sudbina dvojice lopova
koji su bili razapeti na krstovima s obe njegove strane.
Longin je postao heroj prvih hrišćana jer su verovali da
uskrснуće, kako ga mi znamo, ne bi bilo ostvareno da su
Hristove kosti bile polomljene, u skladu s neobjašnjivim
Isaijinim proročanstvom: „Kost njegova neće biti polo-
mljena.“ Govorilo se da je rimski centurion za trenutak

držao sudbinu čitavog ljudskog roda u svojim rukama. Iz tog razloga koplje je postalo poznato kao „Koplje sudbine“ i od tada jedna je od najvećih hrišćanskih relikvija. Legenda, dobijajući snagu s protokom vekova, kaže da svako ko ga poseduje i razume moći kojima služi, drži sudbinu sveta u svojim rukama, u dobru ili zlu.

Uloga koplja nije završena sa zabeleženom istorijom njegovih posednika, koja je opisana u prvoj knjizi. Niti se sme dozvoliti da ostane u sferi ekskluzivnog interesovanja vođa nacija koji žele da upravljaju njegovim moćima. Njegovo pravo značenje u našem vremenu leži na svakom pojedincu koji želi da razume značenje sopstvene sudbine koja se odvija u ovo apokaliptično doba.

Nastupajuća apokaliptična decenija doživeće pojavu svetskog diktatora čija će globalna vladavina biti u sprezi sa zlim silama povezanim s Kopljem. Ovaj novi Levijatan može biti zbačen jednog dana otporom duhovno orijentisanih pojedinaca, jer neće biti armija ili država da mu se suprotstave. Ako ovo zvuči neverovatno, pomislite samo na trenutak kada je Adolf Hitler prvi put ugledao Koplje 1909. godine i zakleo se da će ono postati njegov talisman moći za osvajanje sveta. Niko u to vreme ne bi verovao da će se u toku dve decenije u centralnoj Evropi uzdići jedna strana civilizacija koja će krst zameniti svastikom i izazvati najveći holokaust koji je svet video. Sledećih četrdeset godina biće svedokom još strašnijih događaja na apokaliptičnoj skali. Za one koji su svesni pravog značenja promenljive scene našeg vremena postoje jasni znaci dolazećih svetskih događaja koji će promeniti istoriju.

Iste sile koje su bile tradicionalno povezane s nosiocima Longinovog koplja i integrisane u Gral, može razviti

svaki zainteresovan pojedinac, koji to želi, i u današnjem dobu. Mi opisujemo najnovije promene u evoluciji ljudske svesti koje su otvorile duhovne realitete što ih simbolizuje Koplje. U delu ove knjige opisane su te nove sposobnosti, kako se mogu razviti i koje uvide one daju. Iste ove duhovne sposobnosti korišćene su u drugoj polovini dvadesetog veka da ponovo omoguće duhovni uvid u rad majstora Šartra u srednjem veku, kako bi se otkrilo kako je tajno izgrađen proročki kalendar u kamenu, koji precizno datira kritičnu fazu apokalipse na kraju ovog veka.

Cilj ove druge knjige jeste da vam omogući da koristite moći Koplja radi sticanja dubljeg uvida u obrazac vašeg sopstvenog života i u isto vreme da objasni simbolizam *Otkrovenja* Svetog Jovana, tako da on postane magično ogledalo u kojem se vidi užasan lik apokalipse, unutar tkanja savremenih i budućih događaja u koje su sve lične sudbine nerazmrsivo utkane. Drama i simbolizam istorije sami su po sebi rezultat takvih preplitanja obrazaca ljudske reinkarnacije. Duhovne biografije vodećih ličnosti otkrivaju delovanje karme i opisuju prethodne inkarnacije naučnika koji su stvorili atomsku bombu.

Koristeći iste ove sposobnosti povezane s Kopljem sudbine prikazaćemo vam čudan mitološki simbolizam *Otkrovenja* Svetog Jovana u svakodnevnom, racionalnim i naučnim izrazima. Na isti način opisujemo prirodu dolazeće globalne katastrofe koja će, na početku epohe, kulminirati pojavom velikog diktatora i antihrista.

PRVI DEO

OD GOLGOTE DO HIROŠIME

KOPLJE KAO KLJUČ ISTORIJE

Kalup legende izliven je, u toku dve hiljade godina, oko istorije niza slavnih posednika Koplja koji su bili svesni njegovih magijskih moći u oblikovanju sudbine čovečanstva.

Koplje je postalo talisman Adolfa Hitlera, koji je upotrebio njegove moći u pokušaju da pokori svet. Detaljna istorija Hitlerovog uspona na vlast i crni okultizam Nacističke partije opisani su u prvoj knjizi koja je otkrila kako je čak i tok genocida bio integralni deo službe posvećene zlim silama u prvoj fazi Apokalipse.

Čak ni Holokaust i vladavina terora nisu bili dovoljni da probude u ljudima svest da je Adolf Hitler bio nosilac prvog pojavljivanja Zveri iz Bezdana, što je prorečeno u *Otkrovenju* Svetog Jovana.

Hitler je bio prvi nekraljevski posednik Longinovog koplja i okončao je značaj krvne loze kraljeva koji su upravljali sudbinom pojedinih naroda u formiranju Evrope. U eri savremene konfrontacije suprotstavljenih ideologija Istoka i Zapada, čovečanstvo je nesvesno bačeno

na prag duhovnog sveta. Na tom pragu svaki pojedinac mora postati svestan i identifikovati dvostruko lice zla koje preti podjednako i duhovnom i fizičkom postojanju sveta u kome živimo.

Simbolika četiri konja *Apokalipse* pokazuje radikalnu promenu u mišljenju čovečanstva na fonu milenijuma. Pojava na horizontu istorije Bledog konja, čiji je jahač smrt, označava početak atomskog doba u kojem su Sjedinjene Američke Države postale čuvari Koplja sudbine i bacile atomsku bombu na Hirošimu.

PRVO POGLAVLJE

KOPLJE NA PRAGU
NOVOG DOBA

Metalno sečivo pocrnelo od starosti leži na podlozi od izbledelog crvenog somota, u otvorenoj kožnoj futroli. Njegov dugi, zašiljeni vrh leži na širokoj osnovi čiji su krajevi urađeni kao krila goluba. U sredini centralnog žleba glava klina osigurana je manžetnom od zlatne, srebrne i bakarne žice. Sa strane nižeg dela osnove utisnuti su zlatni krstovi.

Koplje sudbine ima sasvim drugo značenje među krunama, žezlima i ostalim bogatim i iskićenim parafernalijama izloženim u riznici u Hofburgu, u Beču. Razni eksponati kraljevskih regalija nisu ništa više od uspomena na prošlo doba. Longinovo koplje nije običan istorijski artefakt, već rezonator velike duhovne moći, bitan za sudbinu čovečanstva danas isto onoliko koliko je bio pre dve hiljade godina kada je rimski centurion Gaj Kasije Longin probo Hristov bok.

Veličanstveni posednici Koplja u toku dve hiljade godina bili su svesni njegovih magijskih moći u oblikovanju sudbine čovečanstva. Danas ove moći ne pripadaju

samo elitnom lancu dobrih i zlih inicijata već pripadaju svakom ljudskom biću bilo koje rase i vere koje teži da ih razume. Bilo koja osećajna ljudska duša koja posmatra Koplje danas i postaje svesna njegovih moći nalazi se na pragu između zemaljskog i duhovnog sveta. Ova dramatična promena uloge Koplja uspela je uz pomoć Duha vremena, koji je omogućio svakom pojedincu da se suoči s njim i razume delovanje dobra i zla u apokaliptičnoj eri koja je već počela.

Zato što čovečanstvo sada stoji na pragu spiritualnog sveta, svrha ove knjige jeste da omogućí čitaocu da razume duhovne moći Koplja, s ciljem da dostigne novi i dublji uvid u razvojnu šemu svog života. Poslužiće takođe da rastumači simboliku *Otkrovenja* Svetog Jovana i transformiše je u magično ogledalo koje otkriva zastrašujuće crte lica Apokalipse unutar tkiva savremenih i nastupajućih događaja.

Nekolicina ljudi je shvatila da je prva faza Apokalipse počela u prvim godinama dvadesetog veka, u vreme kada je mladi Adolf Hitler stajao pred Kopljem sudbine u Hofburgu. Taj trenutak uvida omogućio mu je da skinе veo i shvati kako može da iskoristi njegove moći da bi zavladao svetom. Trideset godina kasnije Adolf Hitler, tada firer nemačkog Rajha, pokorio je Austriju i postao naslednik habzburških careva. Prilikom njegovog prvog ulaska u riznicu, nije bilo čuvara, sitnih službenika ni posetilaca koji bi sumnjičavim ili opreznim pogledom posmatrali zapuštenog marginalca koji prilazi Koplju. Sada je slobodno mogao da uzme drevno oružje sa njegove podloge od izbledeleg crvenog somota. Drznuo se da uzme u ruke talisman moći, osećajući na njima crni metal

s dugim zašiljenim vrhom, koji je dve hiljade godina pre toga probio Hristov bok na krstu.

Bila je to sigurno scena koju čak ni genije bizarnosti Čarli Čaplin lično ne bi smeo da prikaže pred kamerom. Ipak, taj događaj je bio toliko pun zla da će izazvati erupciju tako žestoku i uništavajuću kakvu svet nije znao: događaj koji će biti prvi buntovnički treptaj nemilosrdne „volje za moći“, koja će se brzo raširiti u plameno pustošenje što će kontinent pretvoriti u ruševine. Bila je to nevidljiva veza s mračnim prestolima i silama koja će inspirisati demonsku vladavinu terora i hladnokrvnog kasapljenja koje je prevazišlo u primitivnom divljaštvu i bestijalnoj surovosti sve prethodne ere tiranije i ugnjetavanja u čitavoj istoriji čovečanstva.

Ta ista noć, kada je Hitler u tajnosti uzeo Koplje sudbine, postaće u Beču poznata kao „Noć terora“. Izašao je iz riznice da bi započeo najstrašnji pogrom jevrejskog stanovništva: oko sto hiljada Jevreja je uhapšeno. Scene sadizma i brutalnosti na ulicama bile su takve da su mnogi Jevreji pobjegli u Nemačku da se spasu. Novi koncentracioni logor otvoren je na severnoj obali Dunava i steći će strašnu reputaciju – Mathauzen. Ovde će zvanična lista egzekucija biti duža nego u bilo kom drugom logoru unutar granica Rajha. Na suđenju u Nirnbergu otkriveno je da je odluka da se krene sa sprovođenjem plana za „konačno rešenje“ doneta te noći. Za Adolfa Hitlera to je bila noć odluke. Više mu nisu bili potrebni instrumenti obmane i političkog lukavstva jer je sada koristio moći Koplja kao katalizatora, i njegovu dušu je u celosti preuzeo Levijatan, koji je otvoreno nastupio kako bi postigao konačni cilj – da pokori svet.

Konflikt koji je započeo godinu dana kasnije ubrzo je postao svetski po svojim efektima kao nijedan rat pre toga, ne uključujući samo neprijatelje, već svaku zemlju u svetu, pa i one koje su bile neutralne. Niko nije izmakao njegovom domašaju. Čitavo civilno stanovništvo nije bilo samo žrtva užasa vazdušnih bombardovanja, već i namerne i proračunate politike genocida. Koncept zločina protiv čovečnosti rezultirao je suđenjem u Nirnbergu gde se prvi put sudilo liderima poraženih država. Ipak je ovo suđenje propustilo da identifikuje prirodu zla na delu, iza spoljne fasade nacionalsocijalizma.

Tužiocima savezničkih snaga očigledno nisu posedovali moralnu imaginaciju da bi приметili apokaliptično lice civilizacije koja se uzdigla u Nemačkoj između dva svetska rata, civilizacije bazirane na magijskom *Weltanschauungu* koji je krst zamenio svastikom. Čini se da je postojala jednoglasna saglasnost među sudijama da optužene tretiraju kao integralni deo humanističkog i kartezijskog sistema zapadnog sveta. Ovo je bilo spoljašnje ojačanje smišljene i prikrivene političke odluke, donete na najvišem nivou, kako bi se najstrašniji zločini u istoriji prikazali kao posledica mentalnog poremećaja. Bila je to misao pogodna da progovori suvim psihoanalitičkim izrazima kad se objašnjavaju motivi za spaljivanje miliona ljudi u krematorijumima, da se ne bi otkrilo da je ta praksa bila integralni deo posvećenog služenja silama zla.

Priznati makar i nakratko da su njihovi poraženi neprijatelji zaista bili takvi, podići veo i otkriti prave motive za tako zaprepašćujući obrt izložilo bi milione ljudi riziku strašnog moralnog korumpiranja. Zbog toga je pravo apokaliptično lice dvadesetog veka namerno sakriveno od

ljudi. Tako je ostalo do današnjeg dana! Zato je prva faza Apokalipse dvadesetog veka došla do nas bez upozorenja koje bi razotkrilo njen identitet.

Kao da ovo nije dovoljno, sledeća faza je već počela i kulminiraće u novom pokušaju Levijatana da zauzme Planetu:

I vidjeh jednu od glava njezinijeh kao ranjenu na smrt, i rana smrti njezine izliječi se. I čudi se sva zemlja iza zvijeri, i pokloniše se zmiji...

Otkrovenje, 13: 3

Ova nova i kritičnija faza apokaliptičnog doba oblikovaće se katastrofama i haosom, što će kulminirati ponovnom pojavom Zveri koja će obuzeti dušu dolazećeg diktatora sveta i izvršiti pokoravanje sveta tamo gde Hitler nije uspeo.

I dana joj biše usta koja govore velike stvari i huljenja, i dana joj bi oblast... I dano joj bi da se bije sa svetima, i da ih pobijedi; i dana joj bi oblast nad svakijem koljenom i narodom i jezikom i plemenom. I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji...

Otkrovenje, 13: 5–8

DRUGO POGLAVLJE

KOPLJE KAO SIMBOL APOKALIPSE

Mase čovečanstva još uvek nisu svesne duhovne stvarnosti s kojom sada moraju svesno da se suoče. Stoje na pragu ne znajući to. Čak ni događaji u dvadesetom veku nisu ih probudili, za njih je fizički život sveobuhvatan. Mase su u svom slepilu postale beznadežne žrtve čitavog niza svetskih katastrofa i danas stoje zbunjene i uplašene i spremne da paniče na bilo kakav uverljiv znak nasilja. To je tragedija običnog čoveka, da nikada ne sluša upozorenja proroka dok zla kob nije nad njim, a tada je previše uplašen da sluša i otupeo da razume, u svakom slučaju je kasno. Možda neko misli da mu nije potreban prorok da ga ubedi da je suočen sa svetskom katastrofom i propašću. Problem je u tome što prosečna osoba nije u stanju da razume promenljivu scenu vremena. Čak i kada cela civilizacija Evrope leži u ruševinama, a dva kolosa na Istoku i Zapadu upozoravajuće reže jedan na drugog u periodu posle Drugog svetskog rata, čovek na ulici uopšte nije u stanju da uvidi da je čovečanstvo već prošlo kroz prvu fazu Apokalipse – Hitlerovu eru Zveri sa sedam rogova.

Nauka, otkrića, organizacija i tehnologije dvadesetog veka otvorile su neograničene mogućnosti za širenje udobnijeg života čovečanstva. Ipak, uprkos ovim velikim koristima, sadašnje tehnološko doba u svom buđenju donelo je zagađenje i uništavajuća oružja koja prete uništenjem sveukupnog života cele Planete.

Sve veći broj inteligentnih ljudi oseća nelagodnost zato što je ovo nuklearno doba nabijeno duhovnim značenjem mnogo jačim nego u nekom prethodnom istorijskom vremenu. Mnogi takvi ljudi, koji su shvatili kako je naš vek postajao sve više apokaliptički po karakteru, potražili su tumačenje u *Otkrovenju* Svetog Jovana Bogoslova, ali nisu bili u stanju da objasne njegov čudni simbolizam. Kakav utisak racionalni um može da stekne o ovom misterioznom delu koje opisuje sudbinu čovečanstva izrazima kao što su *pečati, zvuci truba, bočice gneva, krilati jahači ili zveri iz bezdana?* Uz krajnje dobru volju, šta može da učini racionalni um sa ovim nezemaljskim slikama? Savremeno mišljenje, sa svojim dijalektičkim materijalizmom i hladnim kompjuterskim kalkulacijama, koje čak i čoveka svode na statističku brojku, može da gleda na vizionarski simbolizam *Otkrovenja* kao na tupo praznoverje, bizarno do tačke apsurdnosti ili, u najboljem slučaju, istrošenu mitologiju iz davno prošlog vremena.

U prošlom veku je ruski filozof Solovjev napisao proročku knjigu o Antihristu, inspirisan *Otkrovenjem*. Živeći u osvit Apokalipse, Solovjev je svog Antihrista prikazao ne kao mitsku figuru već kao silu koja se nalazi u duši čoveka od krvi i mesa koji je neupadljiv u svakodnevnoj realnosti. Solovjev je video da će najveća opasnost biti baš to: „Zver nije ono što se čini.“ On je mlad i energičan i njegov glas

zvoni mističnom snagom, koja poput zavodljivih zvukova čarobnog frulaša može zvesti velike vođe do zastrašujućeg stanja umanjene odgovornosti, a u isto vreme uzbuditi mase da se podignu i pretvore umiruću kulturu u gomilu ruševina i pepela. Ispod banalne i razočaravajuće spoljašnosti – „Može čak imati komične brkove“ – on je krvoločni tiranin i moćni demagog.

Solovjevlev Levijatan nije preuzeo dušu i telo Jevrejina, kako su to nacisti lažno tumačili. Suprotno tome, imao je intuiciju da vidi da će najprosvetljeniji Jevreji, zadržavajući pobožnost svoje vekovima stare mudrosti, biti među malobrojnima koji će identifikovati i najaviti Zver pre nego što krene da pokori svet. Solovjev je takođe prorekao da će jevrejska rasa biti žrtva strašnih pogroma koje će započeti Antihrist. Uključio je u svoja uznemirujuća proročanstva čak i takve detalje i opise kako će se koža Jevreja koristiti za izradu kućnih predmeta, kao što se i desilo u koncentracionim logorima Trećeg rajha, u kojima su bahati esesovci ubijali svoje jevrejske robove i koristili njihovu kožu za izradu abažura za lampe.

Koju je godinu Solovjev predvideo kao vreme kada će ove stvari početi da se dešavaju? 1921! Godine starosti ovog ljudskog nosioca zla? Trideset tri! Adolf Hitler je proslavio svoj trideset treći rođendan 1921. godine, u kojoj je došao na čelo Nationalsocijalističke partije.

Herman Raušning, nacistički gaulajter koji je pobegao na Zapad, prepoznao je Hitlera kao prvu pojavu Zveri iz *Otkrovenja*. Raušning, autentični firerov biograf, naslovio je jednu od svojih knjiga *Zver iz Ponora*. Raušning je znao da se Hitler prepustio silama koje su ga nosile dalje, apokaliptičnim silama mraka i razarajuće nasilnosti. „Hitler

je mislio da još uvek ima slobodu izbora, ali je već dugo bio u zamci magije koja je bila odranije poznata, ne samo kao metafora već kao bukvalna činjenica, kao hijerarhija duhova Zla. Umesto čoveka koji korak po korak izlazi iz mraka mladosti, i oslobađa se njenog otpada na uzlaznoj putanji, mi smo svedoci razvoja posednutog čoveka, bespomoćne žrtve sila mraka.“

Najdublji razotkrivajući uvid u život Hitlera kao nosioca Zveri pronađen je u pesmi koju je napisao čovek pogubljen zbog svoje uloge u zaveri za ubistvo firera. Pesnik je bio major Albreht Haushofer, čiji je otac inicirao Hitlera u tajnu doktrinu. Sonet pod naslovom *Otac* govori o drevnoj legendi sa Istoka koja nosi začuđujuću sličnost sa stihovima iz *Otkrovenja*: „I kad se svrši hiljadu godina, pustiće se sotona iz tamnice svoje“ (20: 7).

Albreht Haushofer je za drevnu legendu saznao na svom putu u Tibet, pre rata. Prema ovoj legendi, duhovi zlih sila zatvoreni su i zapečaćeni u nedokučivoj dubini okeana. Tu će ostati zatvoreni pod blagoslovenom rukom Gospoda, dok se, *jednom u hiljadu godina*, sudbinski ne pruži mogućnost ribaru da svojom slobodnom voljom oslobodi strašnu Zver, sem ako taj strašni ulov ne baci nazad u dubinu.

*Za mog oca kocka je bila bačena.
Ponovo demon mora biti suzbijen
I bačen nazad u zatvor.
Moj otac je slomio pečat
Osetio je ne samo dah Zveri,
Već ju je oslobodio da hara svetom.*

Ova primitivna shvatanja budila su se u ljudima koji sami nisu bili sposobni da simbolizam *Apokalipse* povežu sa istorijskim procesom. Njihov problem bio je što nisu umeli da predvide indikacije skrivene na stranicama *Otkrovenja*, kao ni to kada i gde će se najkritičnije faze Apokalipse dogoditi. Ključ je u redosledu pojavljivanja četiri jahača Apokalipse, najpoznatijeg i najmanje shvaćenog simbola *Otkrovenja*.

Otkrovenje je po prirodi oblik mitologije koja proriče budućnost čovečanstva koristeći simbolizam svog vremena, a konj koji se toliko ističe u svim drevnim mitologijama predstavlja ljudsku inteligenciju. To je verovatno poteklo iz toga što je konj bio tako usko povezan s razvojem čoveka i civilizacija koje je nastanjivao. U svakom slučaju, konj je smatran najinteligentnijom od svih životinja. Sam Sveti Jovan je smatrao konja fizičkim simbolom ljudske inteligencije, pa je projektovao četiri zapanjujuća primera konja da bi nagovestio promenljivu prirodu i kvalitet ljudske svesti kroz istoriju.

Četiri konja Apokalipse predstavljaju četiri kritične faze u razvoju kvaliteta ljudske svesti i samu prirodu mišljenja koje se razvijalo u poslednjih pet hiljada godina. Ove četiri faze evolucije ljudske svesti su kao četiri velika luka preko milenijuma kroz koje je sposobnost mišljenja prošla u svom spuštanju od univerzalnog uma do svakog pojedinca. Ako možemo da identifikujemo po redu svaku od ovih suštinskih promena, moći ćemo tačno da odredimo datum holokausta predviđenog da se dogodi pod zlokobnim simbolom „bledog konja“ (zelenka) na samom pragu novog i prosvetljenog doba.

I vidjeh, i gle, konj bijel, i onaj što sjedaše na njemu imadijaše strijelu; i njemu se dade vijenac, i iziđe pobjeđujući, i da pobijedi.

Otkrovenje 6: 2

Beli konj se pojavljuje u trenutku drame u ljudskoj evoluciji, kada su čovek i priroda još uvek bili isprepleteni u očigledno nebeskim uslovima i, kako još nije postojao nikakav znak individualne ljudske svesti, još uvek nije bila dignuta zavesa sa istorije. Jer istorija pripada samo ljudskom biću, a ne bićima prirode i događajima u prirodi, niti se ona kod čoveka pojavila sve dok svest nije evoluirala toliko da je čovek mogao sam da odgovori na sudar s prirodom. Bilo je to remek-delo evolucije, da stvori biće koje je organski potpuno pripadalo prirodnim procesima sveta, ali čija se svest odvojila od tog procesa da bi mogla da posmatra prirodne događaje. Istorija preuzima priču tamo gde je evolucija ostavila.

Sveti Jovan u svojim mističnim predviđanjima kao da ukazuje da Beli konj i njegov jahač simbolizuju čoveka koji je u isto vreme i vidovit i izoštrenog sluha, ali još uvek bez bilo kakvog oblika sopstvene svesti, čovek koji je nesvesno učestvovao u razmišljanju, što je prerogativ više inteligencije. Duga epoha Belog konja dolazi do svog kraja između 4000. i 3000. godine pre Hrista. Određena je raznim ljudima koji su živeli na ogromnoj teritoriji danas poznatoj kao Bliski istok. Ključna promena dogodila se u zadivljujućoj transformaciji svesti, kada je čovek prestao da bude lutka na koncu bogovima i ušao u oštriju i jasnije definisanu svest o svetu koji ga okružuje, a ostao je potpuno nesvestan za suptilnu realnost koja je jednom

bila njegovo prirodno ali nesvesno pravo koje mu je pripadalo rođenjem.

Ovde prolazimo ispod luka milenijuma od umiruće istorije Atine, gde se u drevnoj Grčkoj prvi put pojavio Riđi jahač Apokalipse.

I iziđe drugi konj riđ, i onome što sjedaše na njemu dade se da uzme mir sa zemlje, i da ubija jedan drugoga, i dade mu se mač veliki.

Otkrovenje 6: 4

Boja konja označava razmišljanje obojeno krvlju, jer je čovek u svoju dušu upio ono što mu je prethodno dato spolja. Čini se da Riđi konj simbolizuje inteligenciju koja je sada humanizovana u individualno mišljenje. Drevne sposobnosti iz kojih se rodila mitologija sada su oslabile. Sudbina čovečanstva, koja je nekada ležala u rukama bogova, sada je prešla u ruke svakog pojedinca, koji postaje gospodar svoje sopstvene sudbine. Ali upravo zato što čovek sada ima moć da tka svoje sopstvene misli, povećala se mogućnost ljudske greške. Zato jahač Riđeg konja vitla velikim mačem i zato mu je data moć da izazove razdor među ljudima.

Na istorijskom horizontu Riđi konj se prvi put pojavljuje 700. godine p. n. e., na samom početku grčko-rimskog doba, ali tek u petom veku nailazimo na individualizovano ljudsko mišljenje vezano za svakodnevne probleme života. Prvi put je ljudska kreativnost procvetala u umetnosti i arhitekturi, u drami, govorništvu i politici. Iznad svega, tu je bila logika koja se našla na stanovištu koje je u potpunosti bazirano na radu ljudskog uma,

što je dato u primerima Aristotelovih kategorija. On je prvi izneo razmišljanja o vezi između čulnog stimulansa i odgovora. Ovaj tip mišljenja će trajati više od dve hiljade godina, sve do pojave Crnog konja, u XV veku n. e.

I vidjeh, i gle, konj vran, i onaj što sjedaše na njemu imaše mjerila u ruci svojoj. I čuh glas između četiri životinje gdje govori: oka pšenice za groš, i tri oke ječma za groš; a ulja i vina neće ni biti.

Otkrovenje 6: 5–6

Crni konj kao da se utvrdio nad arenom evropske istorije početkom XVI veka, kada se kod zapadnog čoveka rađa mišljenje izvedeno iz čulnog opažanja koje dovodi do nastanka doba nauke i materijalizma. U grčkom umu nije bilo sumnje da je razmišljanje povezano sa *stvarnim* svetom ideja. Suština misli-ideje bila je mnogo stvarnija od suštine pojavnog sveta. Samim razmišljanjem, bez pomoći ičeg drugog, moglo se doseći do dobrote, lepote i istine. Ovo verovanje u unutrašnje sposobnosti mišljenja da dokuči konačnu istinu prodrlo je duboko u srednji vek, mada su rasle i sumnje.

Poslednji ostaci ovog tipa svesti, s nagoveštajima postojanja moralnog reda u univerzumu, nisu našli mesto u novoj materijalističkoj žurbi ka naučnim istraživanjima. Iako se mislilo da razmišljanje nastaje samostalno u fizičkom mozgu, čovek je posmatrao svet oko sebe s daleko jasnijom definicijom i kao rezultat toga postao je svesniji samog sebe kao objekta, a njegova samosvest je na taj način enormno porasla. Celokupno raspoloženje ovog novog doba Crnog konja izraženo je čuvenim rečima

Fransisa Bejkona, oca moderne nauke: „Stvarnost nam se jedino predstavlja kada gledamo na svet čula. Sama čula nam obezbeđuju stvarnost, stvarnost empirijskog saznanja.“ Novo doba induktivnog zaključivanja bilo je na putu i čovek je brzo shvatio sile fizičkog sveta koje su ga sada odvojile od svih oblika prethodne svesti njegovog sopstvenog duhovnog porekla i izolovale njegovu individualnu svest u očigledno bezbožnom svetu. Međutim, samo kroz takvu očiglednu izolaciju od svake prisutnosti Božanskog, čovek je mogao da dođe do lične slobode – slobode bez koje ne bi mogla da postoji ljubav.

Moć razmišljanja još više je opala s pojavom Bledog konja, koji je prolazio pored sveta materijalizma i individualne sposobnosti za ljubav, i odlazio u podljudsku sferu. Sveti Jovan koristi prva tri konja da opiše kako se božanska inteligencija spustila na ljudski nivo, ali s pojavom Bledog konja upozorava nas da je ljudska inteligencija u opasnosti da postane demonska.

I vidjeh, i gle, konj blijed, i onome što sjedaše na njemu bješe ime smrt, i pakao iđашe za njim; i njemu se dade oblast na četvrtom dijelu zemlje da ubije mačem i glađu i smrću i zvjerinjem zemaljskijem.

Otkrovenje 6: 8

Bledi konj označava razmišljanje koje se pretvorilo u hladnu, nečovečnu apstrakciju – vrstu iskorenjenog, nemilosrdnog razmišljanja koje može da stvori nuklearno oružje u ime napretka nauke, ne mareći za opasnost koju ono nosi sa sobom za celokupni život na Planeti. Bledi

konj predstavlja statistiku ubijanja u kojoj je ljudski život samo brojka koju treba programirati u kompjuteru.

Istorija Koplja kao centralnog simbola Apokalipse, bilo da su mu moći korišćene za dobro ili zlo, otkriva prave i lažne ciljeve čovečanstva kroz dva milenijuma hrišćanstva. Iz tog razloga nije slučajnost da je Amerika došla u posed ovog vrednog talismana i postala bezobziran posednik njegovih moći kada su prve atomske bombe bačene na Hirošimu i Nagasaki, započinjući eru Bledog konja.

Sjedinjene Američke Države postale su novi posednik Koplja sudbine u 2 časa i 10 minuta po podne, 30. aprila 1945. godine. To je bio trenutak kada se Adolf Hitler ubio u bunkeru, ispod ruševina kancelarije Rajha u Berlinu. To je takođe bio trenutak kada je Sekcija 5 američke vojne obaveštajne službe otkrila Koplje skriveno u trezoru ispod Nirnberškog zamka. Dok su vojnici američke Treće divizije čuvali Koplje pod neprekidnom stražom u Nirnbergu, *Enola Gej* je bacila prvu atomsku bombu na Hirošimu. Kao čarobnjakov šegrt, Sjedinjene Države oslobodile su moći koje nisu mogle da kontrolišu. Doba Bledog konja, čiji jahač je Smrt i čiji su pratioci vojske pakla, pojavilo se na horizontu istorije.

Dok prvi tom opisuje istoriju usmeravanja moći Koplja kroz istorijske epohe Riđeg i Crnog konja, ovaj tom će naznačiti borbu vođa nacija da kontrolišu i upravljaju moćima Koplja pod strašnim likom Bledog konja.

TREĆE POGLAVLJE

KOPLJE I SUDBINE NACIJA

Pinhas, drevni prorok, iskovao je Koplje koje simbolizuje magijske moći vezane za krv Božjeg izabranog naroda – ljudi koji su kroz generacije bili predodređeni da kroz krvno nasleđe pripreme telo za dolazećeg Mesiju. Već do vremena Iroda Velikog postalo je važan simbol, tako da ga je on nosio kao svoje obeležje moći nad životom i smrću kada je naredio masakr nevine dece širom Judeje, s ciljem da pogubi dete Hrista, koje će odrasti da bi se nazvalo kraljem Jevreja. Takođe ga je nosio kapetan hramovske garde kao simbol svoje vlasti, s ciljem da polomi kosti Isusa Hrista. Otimajući oružje iz ruku izrailjskog kapetana, Gaj Kasije Longin je izveo delo koje je pomoglo da se rodi sadašnja legenda o Koplju sudbine.

Na neki čudan i neobjašnjiv način, taj trenutak, kada je Longin držao sudbinu sveta u svojim rukama, poklopio se s prvim komešanjima među plemenima na severu Evrope i širom Rusije, koja su otpočela svoja postepena i ratna pomeranja ka jugu, prema Rimu, koji je u to vreme bio centar poznatog sveta.

Drugi događaj, koji kao da je predvideo budući razvoj Evrope, desio se na Pedeseticu, kada se Duh spustio na učenike u gornjoj sobi. Jevanđelja opisuju kako su išli „govoreći jezike“ koje u to vreme niko nije mogao da razume. Zapadna okultna tradicija navodi kako je dvanaest učenika, svaki od njih dolazeći iz različitog plemena jevrejske rase, govorilo buduće jezike dvanaest glavnih naroda Evrope – nesvesno proročanstvo da će buduće duše naroda Evrope postati hrišćanske. Trideset godina kasnije, sa dijasporom jevrejskog naroda i uništenjem njihovog hrama, postavljena je scena za konačnu hristijanizaciju Rimske imperije.

Džinovski korak prema hristijanizaciji Rima učinjen je kada je imperator Dioklecijan okupio svoje armije za paganski praznik radi obnavljanja izbledele žara legija prema panteonu rimskih bogova. Mauricije, komandant Tebanske legije, čiji su vojnici svi bili hrišćani, odbio je da se moli rimskim bogovima u koje više nije verovao. Zbog toga je pogubljen pred svojim trupama, koje su izabrale da slede njegov primer i čiji su vojnici, odlazeći oružje, klekli i ponudili svoje vratove maču. Ovo mučeništvo Tebanske legije, koja je u to vreme bila nosilac Koplja sudbine i najdisciplinovanija jedinica u istoriji rimske vojske, omekšalo je tkivo paganskog Rima i popločalo put za meteorsku karijeru Konstantina Velikog i prelazak Rimske imperije u hrišćanstvo.

Konstantin je držao Koplje kao talisman moći u odlučujućoj bici kod Milvijskog mosta, kada je zadobio kontrolu nad celim Rimskim carstvom, koje će njegovim dekretom postati hrišćansko. Tako je Konstantin Veliki postao „sveti rimski car“, ali je tužno što je njegov

isključivi motiv bio unapređenje vojnih ciljeva rimske države. Ova tragična greška pretvorila je religiju ljubavi i pasivnog otpora u oblik militantnog imperijalizma u kojem su se narodi sukobljavali s drugim narodima kroz buduće vekove u ljutim ratovima, pri čemu je svaki bio ubeden da je Bog s njim.

Koplje je igralo svoju ulogu kroz vekove opadanja Rimskog carstva, kako u opiranju invazijama tako i u prevođenju varvara u novu veru. U rukama franačkog vođe Karla Martela (Čekića) Koplje je inspirisalo pobjedu kod Poatjea, koja je zaustavila arapsku invaziju Evrope. Karlo Veliki je čitavu svoju dinastiju zasnovao na Koplju i njegovoj legendi o svetskoj istorijskoj sudbini, u devetom veku naše ere koji je bio svedok konačnog pada rimske kulture i prve pojave nacija u Evropi. U Britaniji je Alfred Veliki, pokorivši Dance, započeo prevod dela s latinskog na engleski jezik i postavio temelje ostrvske nacije. Norveška je dobila svog prvog kralja i Danci su se takođe ujedinili pod jedinstvenom vlašću. Trgovina grada Utrehta pripremala je put za pojavu Holandije. Čak su i osnove moderne Rusije postavljene u ovom veku kada je Rjurik, Nordijac, postao prvi princ Novgoroda.

Deda Karla Velikog Šaribert od Leona bio je iniciran u Red Grala i posedovao je zadivljujuću moć vidovitosti. Jasno je video benignog duha povezanog sa Svetim kopljem. Preneo je vidovitost na svoje potomke i njegova krvna linija nije izgubila svoj značaj kada je Karolinško carstvo palo u dekadenciju. Skoro sve kraljevske porodice, koje su hiljadama godina nosile krune različitih naroda Evrope, bile su genealoški povezane s karolinškom dinastijom, čija se moć bazirala na Longinovom koplju.

Kako su se plemena i narodi nastanjivali na različitim lokacijama, u devetom veku su se iz kolektivne duše rodili jezici i karakteristike pojedinih naroda, čije će kraljevske kuće trajati hiljadu godina. Svaka kolektivna duša iznedrila je određen nacionalni karakter s jedinstvenim temperamentom i sudbinom. Svaka nacija je dobila svoj specifični izgled, attribute i sposobnosti, stvarajući odvojeni identitet i smisao za svrhu i misiju koja je doprinela ukupnoj kulturi evropskog kontinenta.

Vekovima su moći Koplja služile interesima čitave Evrope, što je prevazilazilo interese pojedinih nacija. Anri od Burgundije držao je Koplje u bici kod Leha, kada je napadače Mađare zadržao izvan Beča. Mađari su kasnije osnovali svoju naciju i tako proširili granice civilizovane Evrope dajući svoj doprinos evropskoj kulturi koja se rađala. Kralj Engleske Atelstan koristio je moći Koplja na sličan način, da porazi Dance u bici kod Malmsberija, pa je na taj način završio konsolidaciju koju je započeo Alfred Veliki. Atelstan je zatim predao Koplje sudbine Otu Velikom, pod uslovom da nemački car pretvori gradove-tvrđave u Evropi u trgovačke centre, kako bi se ekonomija u Evropi proširila.

Treba samo pročitati *Istoriju ostrvske nacije* Vinstona Čerčila da bi se shvatile faze u životu engleskog naroda, čija je raštrkana plemena prvi okupio Alfred Veliki i počeo da ih stapa u narod. Pod njegovim vodstvom počeli su da se razvijaju jezik, literatura, arhitektura i običaji, koji su Englezima dali njihov jedinstven i poseban karakter. Kako je sazrevao duh naroda, tako je sazrevala i nacija, ujedinjujući odvojene narode britanskog ostrva pod demokratskim, nenapisanim ustavom. U kasnijoj fazi razvoja narodnog duha stvorena je Britanska imperija.

Konačni zadatak engleskog narodnog duha bio je pokoravanje nacističke Nemačke, i oni koji se sećaju inspirativnih govora Vinstona Čerčila osećaju da je duh naroda govorio kroz njih. Čerčil je takođe doživeo da vidi završni akt u vraćanju narodnog duha od ogromne imperije svakom od pojedinačnih naroda, koji su sada stvorili Komonvelt nacija i svaka je nasledila ustav i sistem prava zasnovan na engleskom modelu. Na državnoj sahrani ser Vinstona Čerčila poslednji predstavnici kraljevskih porodica iz Evrope, zajedno sa mnogim državnim vođama, propustili su da shvate da ne žale samo za velikim vođom iz rata, već i za konačnim odlaskom kolektivne duše nacije. Vojvoda od Norfoka, nasledni ceremonijalni erl Engleske, kasnije je rekao da je ovaj događaj označio konačno napuštanje nacionalne veličine.

Čudno, Amerikanac je bio taj koji je uporedio narodni duh sa ljudima. Nacije, rekao je predsednik Ruzvelt, imaju telo koje treba udomiti, odenuti i nahraniti, dušu koju treba negovati i duh da se ispune zajednički ciljevi naroda. Mogao je da doda da narodni duh, kao i ljudi, takođe prolazi kroz faze razvoja mladalačke snage, adolescencije, zrelosti, bolesti i opadanja. Najveći uzrok bolesti i opadanja narodnog duha u Evropi pojavio se kroz oblike lažnog patriotizma, rođenog iz ideje da se sam Bog može identifikovati sa ciljevima nacije i da se prava svakog pojedinca moraju podrediti ovom navodnom „božanskom pravu kraljeva“ koje podržava po nasleđu privilegovana klasa plemstva. Prvi veliki ustanak protiv ovog pogrešnog stava bila je Francuska revolucija, čija je parola bila „sloboda, jedinstvo, bratstvo“. Tužno je što je revolucija jednostavno zamenila tiraniju „božanskog prava kraljeva“, u

haotičnom periodu poznatom jednostavno kao „Teror“. Iz tog perioda haosa izronio je lik sudbine, korzikanski general Napoleon Bonaparta.

Napoleon, koji je mislio da je njegova sudbina da pokori svet, nameravao je da članovima svoje porodice i svojim sledbenicima zameni nasledne krunisane glave Evrope. Da bi ostvario ovaj cilj, pokušao je da dograbi Koplje koje je u to vreme bilo izloženo u Crkvi Svete Katarine u Nirnbergu. Sveto koplje je sklonio Germanorden, okultna loža koja je znala za moći vezane za Koplje, pre nego što je Napoleon uspeo da ga uzme i potčini ovaj talisman svojim ambicijama. Član istog reda pokušao je da ubije Napoleona dok je ovaj vršio smotru svoje garde u Šenbrunu. Koplje je predato habzburškoj dinastiji koja je odbila da ga vrati u Nemačku po okončanju Napoleonovih ratova. Ne znajući za njegove moći, habzburški carevi jednostavno su ga čuvali kao deo *Reichsheiligtumera*, svetih relikvija izloženih pored krunskog nakita, u riznici u Hofburgu.

Nemački car Vilhelm razradio je 1913. godine lukav ratni plan kako bi prigrabio Koplje, jer su mu njegovi savetnici rekli da postoji stari kraljevski dekret po kome Sveto koplje treba večno da počiva u otadžbini. Organizovana je izložba nemačke umetnosti u Berlinu i austrijski car Franc Jozef bio je pozvan da je lično poseti. Zbog izložbe Vilhelm je zatražio da se privremeno pozajme drevne svete relikvije nemačkih careva, koje su bile odnete iz Nirnberga u vreme Napoleona. Lukavstvo je propalo kada su članovi nemačkog generalštaba, plašeći se ratničkih ambicija svog monarha, upozorili Franca Jozefa na prave motive iznenadnog Vilhelmovog neobičnog interesovanja

za nemačku umetnost. Manje od godinu dana kasnije počeo je Prvi svetski rat.

Razvukle su se četiri godine smrtonosne borbe u jama ogoljenim od granata i iskrčenim pustolinama Flandrije. Jedina preostala nada vojnicima svih nacija, koji su bili u ovom smrtonosnom ćorsokaku, bila je očajnička nada da se bore u ratu „koji će okončati sve ratove“. Mili oni „uspavanih“ ljudi sukobljavali su se jedni s drugima u dugačkoj noćnoj mori smrti i kasapljenja, u istinskom paklu rovovske borbe. Ogroman strah u srcima ovih ljudi svih nacionalnosti bio je isti – strah od duhovnog buđenja u toku kojeg će videti da su svi njihovi dragoceni patriotski ideali samo mrtvo tkivo snova. Jedino je dugi iscrpljujući rat neponovljivog trajanja i patnje mogao da probudi čovečanstvo, da ono shvati laž svih uverenja i vrednosti, rat koji je u isto vreme pobio sinove vladajućih klasa što su ih propagirale.

Destrukciji nasledne vladajuće elite dali su još veći zamah nemački ratni vođi koji, da bi otklonili opasnost od ruske armije, omogućuju Lenjinu da otputuje u Moskvu u „zapečaćenom vozu“ i da započne boljševičku revoluciju. Ovaj pokušaj materijalističke ideologije da odozgo nametne koncept jednakih mogućnosti i ljudskih prava bio je osuđen na propast jer je bio tiranski, kao i sistem koji ga je uskoro zamenio. Posle Velikog rata bilo je očigledno da su ideologije počele da smenjuju moć i autoritet koje su hiljadama godina držali, jedan za drugim, kraljevski posednici Koplja, još od vremena vladavine Karla Velikog.

Prvi posednik Koplja sudbine nekraljevskog porekla bio je Adolf Hitler, vođa Nacionalsocijalističke partije i kancelar nove nemačke nacije, Trećeg rajha, koji je

trebalo da traje hiljadu godina. Hitler, koji je Koplje vratio u Nemačku gde je bilo čuvano u Nirnbergu, koristio je moći Svetog koplja isključivo da bi stvorio „višu rasu“ koja će pokoriti narode sveta. Adolf Hitler je verovao da će XX vek postati kritična prekretnica u vremenu za čitavu evoluciju čovečanstva. Zamišljao je da će se ponovna pojava magijskih moći dogoditi zapanjujućom brzinom. „Intelekt je razvio autokratiju i postao bolest života. Mi smo na početku izuzetne revolucije moralnih ideja i čovekove duhovne orijentacije. Novo doba magijskog tumačenja sveta dolazi, tumačenje u terminima moći elite, a ne inteligencije.“ Da bi to ostvario, Hitler je osnovao hijerarhijski red SS-a koji je iznutra bio povezan tajnim krvnim ritualima, kako bi njegovi pripadnici bili vođe *Herrenvolka*, a oni su bili odgovorni za izvršenje politike genocida, Holokausta. Hiljadugodišnji Rajh, stvoren 1933. godine, došao je do svog krvavog, preranog kraja u ruševinama Berlina, u trenutku kada je Koplje otkriveno u Nirnbergu, pre nego što je vraćeno u Beč.

Odluku da se Koplje sudbine vrati u Beč doneo je lično general Dvajt Ajzenhauer, komandant savezničkih armija u Evropi, nenamerno stavljajući Koplje pod zaštitu četiri velike sile koje su okupirale glavni grad Austrije. Do povratka u Hofburg jedno kratko vreme počivalo je, bez ikakvih ceremonija, u trezoru Austrijske poštanske štedionice. Tamo ga je smestio zbunjeni gradonačelnik, kao na tada najpogodnije mesto, a ni on ni general Mark Klark, koji ga je zvanično predao, nisu videli nikakav značaj u njegovom povratku u stari grad, sada pod stresom okupacije od strane četiri sile, u atmosferi antagonizma i nepoverenja.

Prisustvo Britanije i Francuske nije imalo nikakav značaj u poređenju sa mamutskim silama – Amerikom i Rusijom. Stari poredak moći krvi naroda bio je završen, počela je apokaliptična era konfrontacije između suprotstavljenih ideologija i odmah se manifestovala u borbi za kontrolu nad gradom u kojem je ležalo Koplje sudbine. U vreme kada je Koplje vraćeno u riznicu u Hofburg, gvozdена zavesа se spustila i podelila Evropu u dva neprijateljska tabora, s izuzetkom jedne male neutralne države, Austrije, prebivališta Koplja sudbine. Preko ove male države dve supersile upozoravajuće su režale jedna na drugu kao dve apokaliptične zveri. Svaka je smatrala da joj je iz nekih magijskih razloga uskraćena kontrola nad tom naizgled beznačajnom državom i da tu leži konačna sudbina Evrope. Tako je očiglednom paritetu snaga ovih dveju suprotstavljenih ideologija data geografska dimenzija, linijom gvozdene zavesе i održavanjem takozvanog principa zastrašivanja. Doba ravnoteže terora u senci Bledog konja počelo je i čovek je stajao na pragu na kome su se otkrila dva apokaliptična bića.

Prema *Knjizi o Jovu*, dve zveri koje se pojavljuju na pragu, gde prestaju ljudski putevi a započinju putevi gospodnji, daju čoveku da bira između promene u duhovnim i moralnim stavovima i destrukcije. Levijatanu, koji je ušao u Hitlera i održavao nacistički režim, pridružio se Behemot, dvoroga zver koju je predvideo Bledi jahač, čije ime je Smrt, i koju prate horde pakla.

I njemu se dade oblast na četvrtom dijelu zemlje da ubije mačem i glađu i smrću i zvjerinjem zemaljskijem

Otkrovenje 6: 8

ČETVRTO POGLAVLJE

KOPLJE I DVA LICA ZLA

Čovečanstvo je na kraju Drugog svetskog rata bilo zapanjeno kada je otkrivena užasna stvarnost genocida koji se dogodio pod nacističkim režimom. Malo ljudi je bilo sposobno, intelektualno ili duhovno, da razume svesno prizivanje demonskih sila koje su bile neophodne da se sprovede „konačno rešenje“. Ne samo da je ova gorka istina bila skrivena od ljudskog pogleda maglovitim suđenjem u Nirnbergu, već je i dalje bila ometana apokaliptičnim događajima u Hirošimi i Nagasakiju. Čovečanstvo je u stvarnosti bilo naterano da uđe u apokaliptično doba takvom snagom da smo svi bili bačeni, bezobzirno i nevoljno, pred prag duhovnog sveta u koji je malo ljudi verovalo. To je prag na kome se čovečanstvo sukobljava s dvostrukim licem zla. Demonske sile koje vrebaju s obe strane ove kapije ka višoj svesti sada se jasno mogu videti.

Svako pravo duhovno iskustvo počinje na ovom pragu, i zato je uvid u dvostruko lice zla imperativ našeg vremena. *Otkrovenje* Svetog Jovana ne samo da to nagoveštava,

već nam govori kako da se suprotstavimo dvostrukom zlu u nizu moćnih predstava.

Dvostruka zver *Otkrovenja* je još jedno delo drevne mitologije, ponovo rođeno. Grčka mitologija takođe je poznavala dvostruko lice zla. Ona opisuje Odisejeva putovanja kao lutanja ljudske duše i pokazuje nam kako heroj konačno mora da pronađe svoj put između Scile i Haribde, da se suoči s opasnostima da se smrska o stene, kao i sa podmuklim vrtlogom. Scila i Haribda nisu samo stenje i vrtlozi, to su supersenzibilne neprijateljske sile koje se koriste spoljnim opasnostima da unište putnika.

Kako, pitate se, zlo može imati dva lica? Sigurno je da postoji samo jedan Bog na nebesima dok je Đavo u paklu? Ova prevaziđena koncepcija, koja pripada tradicionalnoj hrišćanskoj teologiji, vodi na krivi put. Ideja o jedinstvenoj sili uhvatila je jake korene u srednjovekovnom hrišćanstvu, a kasnije je čak nađena u Geteovom *Faustu* gde su dva zla pomešana u jedno, u obliku Mefistofela. Zadatak čovečanstva u drugoj polovini XX veka jeste da raščlani Mefistofela i pronađe dva odvojena zla u njemu i njihove odvojene načine delovanja. Čak i u mitološkom simbolizmu *Apokalipse* zlo je prvenstveno bilo koncentrisano u liku jednog zmaja. Međutim, kada je bačen u bezdan, zmaj se ponovo uzdigao u obliku dve odvojene zveri. „Dvostruko lice zla“ opisano je moćnom imaginacijom na stranicama *Otkrovenja* i značajno je za dvadeseti vek, i svako osećajno ljudsko biće sada zna da ga iskušenje čeka s dve strane – emocionalno, iznutra, i iskušenje fizičkih sila, spolja, koje ne može potpuno da razume niti da kontroliše. Za množinu čovečanstva naučnici su otvorili Pandorinu kutiju i oslobodili užase koji prete samom opstanku čovečanstva.

Zapadno mišljenje, bazirano na materijalizmu, smatra koncepciju aktivne sile zla potpuno iracionalnom. Englezi, kao Šekspirov Hamlet, neće priznati duhovnu realnost, sem bledunjavog verovanja u postojanje duhova. Germanska duša je međutim drugačija jer je utonula u nagoveštaj o duhovnoj vezi između neba i zemlje, koja počiva u srcu tevtonske mitologije i rane nemačke književnosti gde srećemo dvostruko lice zla u simbolizmu zmije Midgard i vuka Fenrisa, na kapijama Valhale.

Ista razlika podrazumeva se u *Novom zavetu*, gde se dva zla duha nazivaju drugačijim imenima. Sila, koja u Apokalipsi dolazi iz mora, u jevanđeljima se naziva Diabolos – Đavo koji nudi Hristu da postane gospodar sveta. Zver koja se diže na kopnu zove se Satana, hladni kalkulantski duh koji provocira Hrista da pretvori kameenje u hleb.

Ovaj podatak odgovara i modernim vremenima, kada spominjemo dva zla duha povezana s Kopljem, Lucifera i Ahrimana, što su imena koja su nosili u staroj Persiji, gde je dvostruko lice zla prvi put opaženo. Ovo je takođe u skladu sa slikovitom mudročću *Otkrovenja*: sedmoglava, deseteroga zver je luciferska moć, dvoroga zver je ahrimanska. Iz ovog slikovitog detalja u *Otkrovenju* saznajemo da nam luciferska opasnost pretila iz mora emocija, da je to zver koja izlazi iz okeana. Ahrimanska opasnost nam pretila iz sredine zemaljskog života, to je zver koja se izdiže iz suve zemlje. Odnos je dakle sledeći: iskušenje vrele luciferske demonske sile napada čoveka u njegovom unutrašnjem ličnom životu, dok hladna ahrimanska korupcija više deluje u obliku društvenog zla, kroz nepersonalne odnose civilizacije.